

РЕШЕНИЕ

№ 1375

гр. София, 02.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 81 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Стоян Тонев

при участието на секретаря Веселина Григорова, като разгледа дело номер **124** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно–процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на СУ “С. К. О.”– [населено място], представляван от ректора проф. д.н. А. Г., чрез адв. З. О., [населено място], [улица], срещу Акт за установяване на публично вземане (АУПВ) №0401 –92/14.12.2022г., изд. от ръководител на Управляващ орган на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж".

АУПВ се оспорва като издаден в нарушение на приложимия материален и процесуален закон и като нищожен.

В съдебно заседание жалбоподателят – СУ “С. К. О.”, редовно и своевременно призован, се представлява от адв.О., с пълномощно по делото. Представя писмени бележки. Развива доводи, че с оспорения АУПВ ръководителят на УО на ОП „НОИР“ се е произнесъл повторно по въпрос, за който той вече е издал административни актове, които са влезли в сила– решения за верификация, производствата по които не са възобновени по реда на чл. 99 и сл. АПК. Посочва, че по въпросните решения за верификация, влезли в сила и необжалвани по съдебен ред, СУ “С. К. О.” е придобил право на възстановяване на разходите си, които е направил за възнагражденията на лицата, пряко ангажирани с дейности по управлението на проект УНИТ-е. Иска от съда актът за установяване на публично вземане да бъде отменен или обявен за нищожен и претендира разноски по делото, а именно: внесена

държавна такса в размер на 50, 00 лева и адвокатско възнаграждение в размер на 2864 лева с ДДС.

В съдебно заседание ответникът Р. на ОП "НОИР" – редовно и своевременно призован, се представлява от гл. юр. К., с пълномощно по делото. Иска се от съда да остави жалбата без уважение като неоснователна и недоказана и да потвърди акта. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Представя подробни писмени бележки, в които развива доводи за недопустимост на разходите, описани в оспорения Акт за установяване на публично вземане и че поради това същите следва да бъдат възстановени от софийския университет.

Административен съд София – град, след като съобрази доводите на страните и представените доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 27.02.2018 г. между ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“, от една страна и СУ “С. К. О.“, представляван от ректора проф. д.н. А. Г., от друга страна, е сключен административен договор № BG 05 M2OP001 –1.001– 0004 (л.180) за предоставяне на безвъзмездна финансова помощ (БФП) по Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“.

По договора за предоставяне на БФП по Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" с BG 05 M2OP001 –1.001– 0004 „Университети за Наука, Информатика и технологии в е– обществото (УНИТе)“ с бенефициер СУ “С. К. О.“, Управляващият орган на ОП „НОИР“ е верифицирал разходи за възнаграждения на лица от екипа за управление на проекта от университета в бюджетен ред VIII.25.1. „Разходи за възнаграждения на лица, пряко ангажирани с дейности по управлението на проекта“.

В резултат на последваща административна проверка, относно допустимостта на всички верифицирани разходи, обаче, е констатирано, че неправилно са верифицирани разходи за възнаграждения на конкретни членове от екипа за управление на проекта от СУ “С. К. О.“, наети на допълнителен трудов договор по чл.110 и чл. 111 от Кодекса на труда, общо за сумата от 21 611,12 лева. При административната проверка се установило, че продължителността на работното време по трудовите договори за допълнителен труд (чл.110, чл.111 КТ, приложени по делото), ведно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение, при подневно изчисляване надвишава 48 часа седмично за период по-дълъг от 4 месеца за една календарна година за въпросните служители на СУ “С. К. О.“.

Същевременно, разходи на стойност от 7 032,12 лева са били верифицирани по искане за плащане № 9 от 19.02.2021г. с Решение за верификация № 0401–44/02.06.2021г. на Ръководителя на УО на ОП НОИР, което е изпратено чрез ИСУН 2020 в модул „Кореспонденция“ под № BG 05M2OP001 –1.001– 0004– C03–M294 от 02.06.2021г., платени са на 08.06.2021г. и са включени в Доклад по сертификация. Разходи на стойност 14 579, 00 лева са били верифицирани по искане за плащане № 11 от 01.10.2021г. с Решение за поправка на фактическа грешка с № 0401–23/15.03.22г. – неразделна част от Решение за верификация с № 0401–18/ 25.02.2022г. на ръководителя на УО на ОП НОИР, изпратено чрез ИСУН 2020, в модул „Кореспонденция“, под № BG 05M2OP001 –1.001– 0004– C03–M342 от 16.03.2022г., платени са на 04.03.2022г. и са включени в Доклад по сертификация.

Или, с Решение за верификация № 0401–44/02.06.2021г. на Ръководителя на УО на ОП НОИР, Решение за поправка на фактическа грешка с № 0401–23/15.03.22г. – неразделна част от Решение за верификация с № 0401–18/ 25.02.2022г. на ръководителя на УО на ОП НОИР са верифицирани (т.е.приети за допустими) процесните разходи в общ размер на 21 611,12 лева по искания за плащане № 9 и № 11. Решенията са изпратени чрез ИСУН 2020 и са връчени на бенефициера. Решение за верификация № 0401–44/02.06.2021г. е връчено (дата на първо отваряне) на 02.06.2021г.; Решение за верификация с № 0401–18/ 25.02.2022г. е връчено (дата на първо отваряне) на 25.02.2022г.; Решение за поправка на фактическа грешка с № 0401–23/15.03.22г. – неразделна част от Решение за верификация с № 0401–18/ 25.02.2022г. е връчено (дата на първо отваряне) на 16.03.2022г. Решенията за верификация не са били оспорени и са влезли в сила.

Въпреки това, ръководителят на Управляващия орган (Р.) е счел, че следва да преразгледа становището си по влезлите в сила решения за верификация относно разходите от 21 611,12 лева.

Открито е производство по издаване на акт за установяване на публично държавно вземане. Р., в изпълнение на задълженията си по чл.26, ал.1 от АПК, е изпратил съответно уведомително писмо.

Като резултат от развитото се административно производство е издаден Акт за установяване на публично вземане № 0401 – 92 от 14.12.2022г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж, с който е установено публично вземане срещу СУ “С. К. О.“ в размер на 21 611,12 лева.

Недоволен от този акт бенефициерът – СУ “С. К. О.“, го обжалва.

Като доказателства по делото са приети документите, съдържащи се в административна преписка, както и допълнително представените писмени доказателства.Те установяват по непротиворечив начин гореизложената фактология.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена срещу Акт за установяване на публично вземане №0401 –92/14.12.2022г. на ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“ за установяване на публично вземане в размер на 21 611,12 лева, издаден на основание чл.162 ал.2,т. 8 и чл.166, ал.2 от ДОПК, чл. 62 от ЗПФ, вр. чл. 9 ал.5 от ЗУСЕФСУ, чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н – 3 / 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество на Министъра на финансите.

Жалбата е подадена в срок от страна с правен интерес и е допустима.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма,спазени ли са административно– производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Акт за установяване на публично вземане № 0401 – 92/14.12.2022г. на ръководителя

на Управляващия орган на Оперативна програма „Наука и образование за интелигентен растеж“, е издаден от компетентен орган, в писмена форма и е валиден. В чл. 9, ал. 5 от ЗУСЕФСУ е предвидено, че управляващите органи отговарят за цялостното програмиране, управление и изпълнение на програмата, както и за предотвратяването, откриването и коригирането на нередности, включително за извършването на финансови корекции. Ръководител на управляващия орган е ръководителят на администрацията или организацията, в чиято структура се намира управляващият орган, или определено от него лице. Правомощия на ръководител на управляващия орган по този закон може да се упражняват и от овластено от него лице. В алинея 4 на чл. 9 от визирия закон е предвидено, че управляващите органи се създават като звено в администрация по реда на Закона за администрацията или Закона за местното самоуправление и местната администрация, или като отделна администрация. Доколкото това е приложимо съгласно правото на Европейския съюз, функциите на такъв орган може да се предоставят за изпълнение и от друг орган или организация (чл. 9, ал. 4, изр. 2 ЗУСЕФСУ). Съгласно чл. 4, ал.1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Програма за образование“ (Приложение № 3 към ПМС № 237 от 23.10.2017 г., обн., ДВ, бр. 86 от 27.10.2017 г., в сила от 1.11.2017 г., изм. и доп., бр. 24 от 22.03.2019 г., в сила от 22.03.2019 г., изм., бр. 20 от 9.03.2021 г., в сила от 9.03.2021 г., изм. и доп., бр. 67 от 13.08.2021 г., в сила от 17.08.2021 г.) Агенцията изпълнява функциите на управляващ орган на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" 2014 –2020 г. (ОП "НОИР") и всички произтичащи от това задължения и отговорности съгласно националното законодателство и правото на Европейския съюз. Съгласно чл. 6, т.1 от устройствения правилник изпълнителният директор е ръководител на управляващия орган на ОП "НОИР" и на Програма "Образование". По делото е приложен и Трудов Договор № РД 12–24/01.03.2022г., видно от който длъжностното лице, издало АУПВ е назначено за изпълнителен директор на Изпълнителна агенция „Програма за образование“. Респективно АУПВ е издаден от компетентен орган.

АУПВ е издаден в задължителната по закон писмена форма - чл. 59, ал. 2 АПК. Като правно основание в АУПВ е посочен чл. 35, ал. 1, т. 2 от Наредба № Н – 3 от 22.05.2018 г. за определяне на правилата за плащания, за верификация и сертификация на разходите, за възстановяване и отписване на неправомерни разходи и за осчетоводяване, както и сроковете и правилата за приключване на счетоводната година по оперативните програми и програмите за европейско териториално сътрудничество, издадена от министъра на финансите. Съобразно тази разпоредба бенефициентът възстановява предоставената с акта по чл. 2, ал. 1 финансова подкрепа, когато е недължимо платена или надплатена, както и неправомерно получена или неправомерно усвоена сума по смисъла на чл. 162, ал. 2, т. 8 от Данъчно–осигурителния процесуален кодекс. Алинея 3 на чл. 35 от Наредба № Н – 3 от 22.05.2018 г. гласи, че в случаите по ал. 1, т. 2 управляващият орган отчита вземане въз основа на акт за установяване на публично вземане, издаден във връзка с чл. 62 от Закона за публичните финанси по реда на чл. 166, ал. 2 от Данъчно–осигурителния процесуален кодекс. Чл. 62 от Закона за публичните финанси гласи - Органите, отговорни за финансовото управление на средствата от Европейския съюз, са длъжни да предприемат необходимите действия за събирането на недължимо платените и надплатените суми, както и на неправомерно получените или неправомерно усвоените средства по проекти, включително свързаното с тях национално съфинансиране, както

и на глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз или в клаузите по други програми и договори. Чл. 162, ал. 2, т. 8 от ДОПК регламентира, че публични държавни вземания са тези, представляващи недължимо платени и надплатени суми, както и за неправомерно получени или неправомерно усвоени средства по проекти, финансирани от средства на Европейския съюз, включително свързаното с тях национално съфинансиране, които възникват въз основа на административен акт, включително финансови корекции, надплатен аванс, надхвърлени процентни ограничения, превишени позиции по бюджета на проекта, кръстосано финансиране, както и глобите и другите парични санкции, предвидени в националното законодателство и в правото на Европейския съюз.

При фактическата обосновка Р. е констатирал, че са верифицирани възнаграждения на лица от екипа за организация и управление на проекта от СУ "С. К. О.", наети на допълнителен трудов договор по чл.110 и чл. 111 от Кодекса на труда. Посочил е за конкретни лица, че продължителността на работното време по трудовите договори за допълнителен труд (чл.110, чл.111 КТ), ведно с продължителността на работното време по основното трудово правоотношение, при подневно изчисляване надвишавало 48 часа седмично за период по-дълъг от 4 месеца за една календарна година. Р. е посочил за кои лица това надвишаване се отнасяло, надвишените часове, верифицираните (според него неправилно) конкретни разходи в тази насока. В АУПВ е коментирана ал.2 от чл.113 от Кодекса на труда, че при изричното им писмено съгласие работниците и служителите по ал. 1, т. 2 могат да работят и повече от 48 часа. Коментирана е разпоредбата на чл.113, ал.5 от КТ предвиждаща, че в такъв случай продължителността на работното време се изчислява за период не по-дълъг от 4 месеца. При анализа на визираните разпоредби на Кодекса на труда Р. е достигнал до извод, че е допуснато нарушение по чл. 113 ал.5 от КТ, която разпоредба не позволявала на служителят да работи над 48 часа след изтичане на 4- те месеца, за които е дал съгласие. Р. е заключил, че разходи общо за сумата от 21 611,12 лева за възнаграждения, в бюджетен ред VIII.25.1. „Разходи за възнаграждения на лица, пряко ангажирани с дейности по управлението на проекта“, верифицирани (т.е. приети за допустими), всъщност са недопустими по смисъла „на чл. 57, ал.1, т.4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление“, във връзка с чл. 113 ал.5 от КТ и следователно са „недължимо платени“.

Настоящият състав намира, че в хода на административното производство е допуснато съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Налице е отменително основание по чл.146 т.3 от АПК.

Съображенията за това са следните:

С визирания АУПВ № 0401 – 92 от 14.12.2022г. са определени за недопустими вече верифицирани и платени разходи в размер на 21 611,12 лева.

По делото са приложени Решение за верификация № 0401–44/02.06.2021г. на Ръководителя на УО на ОП НОИР, Решение за поправка на фактическа грешка с № 0401–23/15.03.22г. – неразделна част от Решение за верификация с № 0401–18/25.02.2022г. на ръководителя на УО на ОП НОИР (също приложено). Те касаят верификацията на процесните 21 611,12 лева по исканията за плащане № 9 и 11 и са изпратени и връчени чрез ИСУН2020. Това означава, че са налице влезли в сила административни актове по отношение на исканията за плащане № 9 и 11, досежно процесните 21 611,12 лева. Тези актове са били изцяло благоприятни за адресата им,

бенефициерът не е имал правен интерес да ги обжалва и по делото липсват доказателства актовете да са били обжалвани или протестирани.

Това означава, че за да се отмени или измени влязъл в сила акт, от който има придобити права, трябва да се приложат правилата за възобновяване на административното производство. Съгласно императива на чл. 74 от ЗУСЕФСУ, при условията и на основанията по чл. 99 от Административнопроцесуалния кодекс размерът на определената с решението по чл. 73, ал. 1 финансова корекция може да бъде увеличен от ръководителя на управляващия орган и по предложение на одитен орган. За възобновяването на производството се прилагат съответно сроковете и редът по глава седма от Административнопроцесуалния кодекс. Това е единствената разпоредба, която установява правила за възобновяване, които се различават от общите, възприети в АПК. Различието се констатира в насока на това, че предложението за възобновяване може да направи и одитен орган. Понеже в настоящия случай делото няма за предмет решение за финансова корекция, то приложимите правила за възобновяване на едно приключило административно производство са тези по АПК (глава Седма, чл. 99 – 106 от АПК).

От тази гледна точка по настоящото дело се установи, че административният орган е нарушил правилата за възобновяване на едно приключило вече административно производство. В Акт за установяване на публично вземане №0401 – 92 от 14.12.2022г., въпреки визираните решения за верификация, административният орган се е позовал на чл.57, ал.1, т.4 от ЗУСЕСИФ (но фактически следва да е визирал на чл.57, ал.1, т. 5– предишна т. 4 – ДВ, бр. 51 от 2022 г., в сила от 1.07.2022г.) – че за да бъдат допустими разходите, те следва да са извършени законосъобразно, съгласно приложимото право на ЕС и българското законодателство. По–конкретно е посочено, че разходи за сумата от 21 611,12 лева за възнаграждения на лица, в бюджетен ред VIII.25.1. „Разходи за възнаграждения на лица, пряко ангажирани с дейности по управлението на проекта“ (вече верифицирани) са недопустими по смисъла на чл. 57, ал.1, т.4 от Закона за управление на средствата от Европейските фондове при споделено управление, поради допуснато нарушение на чл. 113 ал.5 от Кодекса на труда, поради което са недължимо платени.

Тук следва да се отбележи, че след като веднъж е издаден административният акт той става задължителен не само за своя адресат, но и за издателя му. В конкретния случай административният орган е издал решения за верификация на процесните разходи за възнаграждения на лицата за въпросната сума от 21 611,12 лева, платена на 08.06.2021г. и 04.03.2022г. След това е започнала процедура, която, след тълкуване, може да се оприличи на възобновяване по реда на чл. 99 АПК. В АУПВ не е посочено нито едно правно основание за възобновяване. Не е посочено и фактическо основание. В това отношение с Решение № 5338 от 02.06.2022 г. по административно дело № 16 от 2022 г., ВАС - Седмо отделение обръща внимание, че „ в тежест на административния орган е в хода на процедурата по верификация да докаже спазване на процедурата по чл. 99 и сл. АПК при изменение на акта за верификация, материалноправните предпоставки за изменение на акта и спазването на преклузивните срокове за упражняване на това право. Спазването на тези правила се явява гаранция за

законосъобразното изменение на влязъл в сила административен акт“.

Съдът намира за необходимо да отбележи, че преди изтичане на срока за обжалване административният орган може да отстрани допуснати непълноти в акта (чл. 62, ал. 1 АПК). Преди и след изтичане на срока за обжалване административният орган може да отстрани очевидни фактически грешки (чл. 62, ал. 2 АПК). Преди да бъде изпълнен административният орган може да тълкува съдържанието му (чл. 62, ал. 3 АПК). Посоченото означава, че след издаването му административният орган не може да преразглежда съдържанието на административния акт (освен в хипотезата на оспорване по административен ред, каквато в случая няма – чл. 91, ал. 1 АПК). По отношение на влязъл в сила административен акт, за да бъде преразгледан въпросът отново, трябва да се приложат разпоредбите на чл. 99 – 106 АПК. Ако са налице предпоставките за възобновяване, то влезлия в сила акт може да бъде отменен или изменен. Той не може да продължи да съществува в правния мир в същия вид. Обратното би довело до ситуация, при която са налице влезли в сила административни актове за верификация на поисканата сума от 21 611,12 лева, от една страна и АУПВ за същата верифицираната сума, от друга.

В принципен план производството по възобновяване е извънредно, тъй като се инициира след приключило редовно производство по издаване на административен акт, който е влязъл в законна сила и подлежи на изпълнение. Целта на производството по възобновяване е чрез инициирането му да се постави отново за решаване въпрос, вече разрешен с влезлия в сила административен акт, като по този начин актът да бъде отменен или изменен при наличието на конкретни основания за това и да бъде издаден нов законосъобразен административен акт или постановен отказ за издаването му. Извънредното по своя характер производство по възобновяване на производството по издаване на административни актове засяга стабилитета на вече издаден и влязъл в сила административен акт. Ето защо възобновяването се определя като извънреден способ за контрол върху законосъобразността на административния акт, като отмяната или изменението на влезлия в сила административен акт не може да се извърши произволно. Този правен способ се прилага при лимитативно изброени основания – чл. 99, т. 1 – 7 АПК и при точно регламентирана процедура – чл. 100 и сл. АПК, включително общите правила за издаване на административен акт.

В конкретния случай бенефициерът е получил благоприятни за него административни актове. Няма данни тези административни актове да са били обжалвани или протестиран от страна на прокурора. Следователно са влезли в сила. В разрез с правилата на чл. 99 и сл. от АПК административният орган е извършил преразглеждане, като не е посочено нито едно правно основание от изчерпателно изброените в чл. 99 АПК. В резултат на това в правния мир са налице два акта с противоположно съдържание по отношение на визираните разходи. Сумата от 21 611,12 лева едновременно е верифицирана (т. е. допустима) и недопустима (според Акт за установяване на публично вземане). В този смисъл са основателни аргументите, изложени в жалбата, че с оспорения АУПВ ръководителят на

УО на ОП „НОИР“ се е произнесъл повторно по въпрос, за който той вече е издал административни актове, които са влезли в сила – решения за верификация, без да е налице възобновяване по смисъла на чл. 99 и сл. от АПК. Посоченото нарушение на административнопроизводствените правила на чл. 99 и сл. от АПК е действително съществено и като такова води до необходимостта актът да бъде отменен.

В тази връзка с Решение № 245/ 10.01.2023 г. по административно дело № 6573 / 2022 г. на ВАС - Седмо отделение се сочи: „...В случая, при последваща проверка на представени вече отчетни документи, Р. е приел, че част от вече верифицираните разходи са недопустими на основание чл. 57, ал. 1, т. 3 ЗУСЕФСУ, поради което са „недължимо верифицирани и платени“, т. е. в процесния акт е обективизирана воля за изменение на размера на верифицираните разходи чрез намаляване на тяхната сума. В случая липсва правно основание относимо към изменение на размера на разходите, които са верифицирани с влязъл в сила акт, както правилно приема и първоинстанционният съд. Безспорно е, че с оглед на правомощията си по контрол на изпълнението на процесния проект ръководителят на Управляващия орган би могъл да установи, че даден разход е неправилно верифициран и с оглед на това за него да е налице задължение да защити интересите на бюджета на Съюза като го признае за недопустим. Но за да се случи това законосъобразно е необходимо влезият в сила благоприятен за бенефициера акт да бъде отменен по реда на чл. 99 АПК. Без органът да е провел производство при условията на чл. 99 АПК и в сроковете по чл. 100 АПК не може да постанови нов акт с противоположно съдържание на вече издаден такъв...“.

В заключение, изложеното по-горе прави на собствено основание оспорения АУПВ незаконосъобразен и съответно прави ненужно обсъждането на доводите за материалната му законосъобразност.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива, но преди да се произнесе по крайния размер на разноските, Съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение, направено от страна на процесуалния представител на ответника. Съгласно разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК (приложима по силата на препащащата норма на чл. 144 от АПК) ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл. 36, ал. 2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл. 8, ал. 1 от наредбата за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението се определя по реда на чл. 7, ал. 2. Съгласно чл. 7 ал. 2, т.

3 от наредбата при интерес от 10 000 до 25 000 лв. възнаграждението е – 1300 лв. плюс 9 % за горницата над 10 000 лв. Интересът е 21 611,12 лв. и по горните правила минималният размер на възнаграждението е 2345 лева. В случая е заплатена точно сума от 2345 лева без ДДС (и 2814 лв. с ДДС), за което е представен договор за правна защита и съдействие, данъчна фактура и извлечение от банкова сметка – че сумата от 2814 лв. е платена от СУ “С. К. О.“. По арг. от § 2а от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за регистрираните по ДДС адвокати дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност. Адв. О. е регистриран по ДДС. Следователно, по силата на цитираната норма на § 2а от ДР на Наредбата, върху адвокатското възнаграждение се дължи ДДС. Следователно стореното от процесуалния представител на ответника възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение е неоснователно. В заключение, тъй като претенцията на жалбоподателя - СУ “С. К. О.“, за присъждане на разноски е основателна в негова полза следва да се присъдят такива общо в размер на 2864 лева, от които: 2814 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 50 лева за внесената държавна такса.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 от АПК съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на СУ “С. К. О.“ с БУЛСТАТ[ЕИК] – [населено място], [улица], представляван от ректора проф. д.н. А. Г., чрез адв. З. О., Акт за установяване на публично вземане (АУПВ) №0401 –92/14.12.2022г., издадаен от ръководителя на Управляващия орган на Оперативна програма "Наука и образование за интелигентен растеж" .

ОСЪЖДА Изпълнителна агенция „Програма за образование“ БУЛСТАТ[ЕИК] – С., [улица], бл.5 да заплати на СУ “С. К. О.“, БУЛСТАТ[ЕИК] – [населено място], [улица] направените по делото разноски общо в размер на 2864 лева, от които: 2814 лева за адвокатско възнаграждение с ДДС и 50 лева за внесената държавна такса.

РЕШЕНИЕТО може да се оспорва пред ВАС в 14–дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: